

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym-Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Dorota Maciejewska-Papież

Protokolant: st. prot. sąd. Karolina Tomiak

przy udziale ---

po rozpoznaniu w dniu 21 grudnia 2015r

sprawy **P. N.**

obwinionego o wykroczenie z art. 96 § 3 kw

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu

z dnia 19 czerwca 2015r., sygn. akt. III W 51/15

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu do ponownego rozpoznania

Dorota Maciejewska-Papież

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań-Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 19 czerwca 2015 r., sygn. akt III W 51/15, obwiniony P. N. został uniewinniony od tego, że w dniu 22 października 2014 r. w P. wbrew obowiązkowi nie wskazał na żądanie uprawnionego organu komu powierzył pojazd marki V. (...)w dniu 19 sierpnia 2014 r. do użytkowania, tj. od popełnienia wykroczenia z art. 96 § 3 kw, zaś na podstawie art. 118 kpw kosztami postępowania obciążono Skarb Państwa (k. 36).

Powyższe rozstrzygnięcie zostało zaskarżone przez oskarżyciela publicznego – Straż Miejską Miasta P..

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja oskarżyciela publicznego okazała się konieczna.

Nie przesądzając o treści rozstrzygnięcia, jakie zapaść powinno w rozpoznawanej sprawie, Sąd Okręgowy stwierdził, że Sąd I instancji nie przeprowadził należyście postępowania dowodowego, albowiem nie dokonał starannej, zgodnej z wymaganiami art. 7 kpk (który zgodnie z art. 8 kpw znajduje zastosowanie na gruncie niniejszego postępowania) oceny dowodów, mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia. W związku z powyższym wątpliwości budzić może zasadność wniosków wyprowadzonych przez Sąd Rejonowy ze zgromadzonego materiału dowodowego.

Należy również zwrócić uwagę, iż uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie spełniało też wymagań wynikających z art. 424 kpk, znajdującego zastosowanie w niniejszej sprawie na gruncie art. 82 § 1 kpw.

W pierwszej kolejności należy wskazać iż w ocenie Sądu II instancji, trudno przyjąć, by Sąd Rejonowy rozpoznał istotę rozstrzyganej sprawy, tj. postawę obwinionego w dniu 22 października 2014r, której dotyczy treść stawianego

obwinionemu zarzutu. Wniosek taki można wysnuć na podstawie treści wspomnianego pisemnego uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia.

Wskazując na motywy swego rozstrzygnięcia Sąd I instancji skupił się na kwestii parkowania samochodu V. nr rej. (...) w dniu 19.08.2014r oraz na wyjaśnieniach obwinionego złożonych przed sądem oraz w toku czynności wyjaśniających (już po postawieniu zarzutu popełnienia wykroczenia z art.96 § 3 kw) a wskazujących, że obwiniony nie pamięta komu użyczył pojazd (a zatrudnia trzech kierowców).

Przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku rekonstrukcja wydarzeń nie odnosi się do zachowania obwinionego dnia 22.10.2014r. Nawet przytoczona w tym miejscu treść wyjaśnień obwinionego nie wskazuje, kiedy owe wyjaśnienia miały zostać wyartykułowane.

Z kolei ogólne i skrótowe wywody Sądu a dotyczące podstawy prawnej orzeczenia wskazują jedynie na treść wspomnianych wypowiedzi obwinionego (złożonych dnia 18.12.2014r i na rozprawie dnia 19.06.2015r), w żadnym momencie nie odnoszą się natomiast do kwestii zajętego przez obwinionego stanowiska w dniu 22.10.2014r, kiedy to czynności zmierzały do ustalenia kierującego wspomnianym pojazdem. Należy mieć na uwadze, iż nic nie wskazuje by tego właśnie dnia P. N., na zapytanie uprawnionego organu, udzielił odpowiedzi o treści takiej, jaką podnosił później (tj. po przedstawieniu mu zarzutu popełnienia wykroczenia z art.96 § 3 kw) czy też przed Sądem. Całkowicie poza polem rozważań Sądu pozostała przy tym treść wypowiedzi P. N. (złożonych w dniu 22.10.2015 r. k. 7-8) iż nie on zaparkował pojazd i zawierającej jednoznaczne w swej wymowie stwierdzenie, że nie wskaże sprawcy wykroczenia (k. 7v).

Podsumowując należy stwierdzić, iż Sąd Rejonowy całkowicie pominął stanowisko wyrażone przez P. N. w dniu 22.10.2014 r., skupiając się natomiast na jego późniejszych relacjach, które stanowiły wyraz przyjętej przez niego linii obrony, a w istocie będących konsekwencją stwierdzenia przez obwinionego w dniu 22.10. 2014 r., o nie wskazaniu sprawcy wykroczenia.

Powyższe uchybienie Sądu Rejonowego miało z kolei wpływ na ocenę prawną zarzucanego zachowania obwinionego.

Już z powyższego względu, niezależnie od pozostałych argumentów wskazanych w apelacji, z całą stanowczością należy uznać, iż zaskarżone orzeczenie nie mogło się ostać, bowiem utrzymanie go w mocy byłoby rażąco niesprawiedliwe (art.440 kpk w zw. z art.109 § 2 kpw). Nie ma zatem potrzeby szczegółowej analizy pozostałych podnoszonych przez skarżącego kwestii(art. 436 kpk w zw. z art.109 § 2 kpw). W świetle przedstawionych rozważań, dokonywanie na obecnym etapie postępowania szczegółowej oceny w tym zakresie byłoby przedwczesne lub bezprzedmiotowe dla dalszego postępowania.

Mając na względzie przedstawioną wyżej argumentację koniecznym stało się uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu Poznań-Grunwald i Jeżyce w Poznaniu do ponownego rozpoznania.

Ponownie rozpoznając sprawę Sąd Rejonowy powinien uzupełnić postępowanie w kierunkach wskazanych w niniejszym uzasadnieniu.

Nie przesądzając na obecnym etapie ostatecznego wyniku postępowania oczywistym jest, iż ponownie rozpoznając sprawę, z zachowaniem wszelkich reguł wynikających z unormowań kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia, Sąd I instancji winien w sposób dogłębny i wnikliwy rozważyć istotę sprawy, mając na uwadze zgromadzony w aktach sprawy materiał dowodowy, a następnie dokonać wnikliwej oceny tychże dowodów, ustalić stan faktyczny sprawy (a w szczególności w sposób wnikliwy i precyzyjny ocenić zachowanie P. N.) i przeanalizować prawne aspekty inkryminowanego zdarzenia, a następnie swoje stanowisko odzwierciedlić w wydanym orzeczeniu oraz ewentualnym pisemnym uzasadnieniu, wskazując, z dochowaniem wymogów z art.424 kpk w zw z art.82 § 1 kpw, logiczny proces, który doprowadził do określonych wniosków w przedmiocie zasadności lub nietrafności stawianego obwinionemu zarzutu. Pozwoli to na dochowanie podstawowych zasad procesu.

Dorota Maciejewska-Papież